

ANEXA 1

**PROPUNERE PENTRU ACORDAREA UNUI TITLU ONORIFIC AL
UNIVERSITĂȚII DE VEST DIN TIMIȘOARA**

Important: Confidențialitatea este foarte importantă în procesul de nominalizare. Va rugăm să nu informați persoana nominalizată că o propuneți pentru acordarea unui titlu onorific.

Nume	BLANDIANA
Prenume	Ana
Titlu complet	Poetă, Președinta Fundației Academia Civică
Data nașterii	25.03.1942
Țara de origine	România
Poziția curentă sau trecută: <i>(specificați dacă e pensionar, prof.emerit, etc.)</i>	Președinta Fundației Academia Civică
Adresa de corespondență: Email: Telefon:	Calea Moșilor nr. 132, etaj I sector 2 București Adresa poștală: Piața Amzei, Nr. 13 București, Sect. 1 CP 22-216 România Tel/Fax: +40-21-3125854, Tel: +40-21-3129852 E-mail: acivica@memorialsighet.ro
Titlul onorific pentru care este propus	<i>Doctor Honoris Causa Litterarum Humaniorum –Dhc.L.H.</i>
Alte titluri onorifice deținute	Premiul pentru Poezie al Academiei Române, 1970, București, Premiul pentru Proză al Asociației Scriitorilor din București, Premiul Internațional Herder, Viena, 1982, Premiul "Opera omnia", 1994, Premiul Național de Poezie, 1997, Premiul pentru Poezie al Uniunii Scriitorilor, 2000

Scurta motivație (max. 2 pagini. Se evidențiază care sunt motivele principale care recomandă acordarea titlului onorific. Se prezintă pe scurt evoluția profesională a candidatului; principalele realizări academice și rezultate științifice; legătura cu UVT și modul în care acesta a contribuit la dezvoltarea UVT și realizarea misiunii acesteia.)

Ana Blandiana este originară din Timișoara, unde s-a născut la 25 martie 1942, ca fiică a preotului Gheorghe Coman și a soției lui, Otilia Coman (Diacu). Pseudonimul Ana Blandiana a fost compus din numele satului natal al mamei, din județul alba, cu un prenume care rima. După ce urmează cursurile Facultății de Filologie a Universității din Cluj (1962-1967), Ana Blandiana se stabilește la București, unde lucrează ca redactor la Viața studentescă și Amfiteatru (1968-1974), bibliotecar la Institutul "N. Grigorescu" din București (1975-1977), redactor la Uniunea Scriitorilor (1977-1979). Încă dinainte de a fi studentă, debutează cu poezia *Originalitate* în revista Tribuna din Cluj (1959). Între 1960-1963 i se interzice însă să mai publice, din motive politice. Începând din 1964 semnătura ei poate fi întâlnită din nou în presa literară, în special în Contemporanul, unde i se încredințează o rubrică săptămânală de însemnări (*Antijurnal*). Tot în 1964 publică prima sa carte de versuri, *Persoana întâia plural*, care o aduce în centrul atenției criticii literare. Când se stabilește, deci, la București, nu este o necunoscută. În 1969 primește, de altfel, Premiul pentru Poezie al Uniunii Scriitorilor (primul dintr-o lungă listă de premii: Premiul pentru Poezie al Academiei Române, 1970, București, Premiul pentru Proză al Asociației Scriitorilor din București, Premiul Internațional Herder, Viena, 1982, Premiul "Opera omnia", 1994, Premiul Național de Poezie, 1997, Premiul pentru Poezie al Uniunii Scriitorilor, 2000 etc.). Cărțile de poezie care îi apar la fiecare doi-trei ani (și care i se și traduc în străinătate), numeroasele articole de critică literară care i se consacră, activitatea publicistică desfășurată cu o inepuizabilă fervoare intelectuală (rubrica sa Atlas din *România literară* devine un eveniment săptămânal), călătoriile întreprinse în străinătate (începând cu o bursă de studii de șase luni în SUA în 1973-1974), siguranța cu care debutează în proză (*Cele patru anotimpuri*, 1977), înalta ținută păstrată în diverse împrejurări publice, îi conferă Anei Blandiana un prestigiu ieșit din comun. Nesupusă ca un personaj responsabil, și nu ca unul recalcitrant, Ana Blandiana citește la întâlnirile cu publicul în perioada de apogeu a dictaturii lui Ceaușescu poeme-manifest care electrizează asistența: "O să vină ea./ Nu se poate altfel./ O să sosească/ Și ziua aceea/ Amânată de veacuri./ O să vină/ Se apropie./ Se și aude/ Pulsul ei bătând/ Între zări./ O să vină ea./ Se simte în aer./ Nu mai poate întârzia./ Nu vă îndoiiți, o să vină/ Ziua aceea/ Orbitoare ca o sabie/ Vibrând în lumină." (*Dies ille, dies irae*). În 1985, o suită de poeme ale ei încărcate cu dinamită politică, apărute în revista Amfiteatru, alertează autoritățile. În 1988, după ce publică volumul de versuri *Întâmplări de pe strada mea*, cu numeroase trimiteri sarcastice la adresa dictaturii, i se interzice, ca pedeapsă, să mai publice în România. Valul revoluției din decembrie 1989 o aduce în echipa eterogenă de conducere a țării, Consiliul Național al Frontului Salvării Naționale. Apoi Ana Blandiana părăsește gruparea, înființând Alianța Civică, la care aderă o mare parte din societatea civilă românească. Împreună cu soțul ei, Romulus Rusan, înființează Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței, apoi conduce PEN Clubul Român. Are o contribuție decisivă la impunerea ca om politic a lui Emil Constantinescu, președinte al României în perioada 1996-2000, dar nu se sfiește să-i critice lipsa de fermitate în promovarea valorilor democrației. Volumul de versuri *Soarele de apoi*, publicat în 2000, dovedește că Ana Blandiana a rămas înainte de toate o poetă, chiar dacă, animată de

sentimentul răspunderii față de ce se întâmplă în țara ei, este atât de implicată în viața politică. În prezent, este președintele Fundației Academia Civică, sub egida căreia funcționează Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței, central Internațional de Studii asupra Comunismului și Muzeul de la Sighet: Este o figură emblematică în spațiul public românesc, asociată cu Revoluția din decembrie 1989 și lupta împotriva comunismului, pentru promovarea valorilor democrației autentice. Acordarea titlului de DHC Anei Blandiana la UVT va însemna legarea numelui universității noastre de valorile cele mai profunde coagulate în jurul Revoluției anticomuniste. Primirea Anei Blandiana în comunitatea academic timișoreană în mod simbolic în luna decembrie, chiar în preajma aniversării unui sfert de veac care s-a scurs de la acele zile însângerate dar înălțătoare, este cum nu se poate mai oportună.

Referenți care au acceptat să scrie scrisori de recomandare (minim 3 pentru DHC, minim două pentru Professor Emeritus și minim una pentru Membrum Senatus Honorifici)

Prof. univ. dr. DANIEL VIGHI, Universitatea de Vest din Timișoara

Conf. univ. dr. DANA PERCEC, Decan FLIT, Universitatea de Vest din Timișoara

Lect. univ. dr. DUMITRU TUCAN, Prodecan FLIT, Universitatea de Vest din Timișoara

Persoana care face propunerea

Titlu, Nume si prenume

Prof. univ. dr. Marilen Gabriel PIRTEA

Rectorul Universității de Vest din Timișoara

Semnatura

Adresa Email: marilen.pirtea@e-uvt.ro

AVIZE

APROBAT

**În Ședința Consiliului Facultății de
Litere, Istorie și Teologie**

din data: 28.07.2014

DECAN,

Conf. univ. dr. Dana PERCEC,

din data: 28.07.2014 (doar pentru DHC si PE)	DECAN, Conf.univ.dr. Dana PERCEC,
APROBAT /RESPINS În Ședința Senatului din data	Președinte Senat, Prof. Univ.dr. Alexandru BUGLEA

ANEXA 2

**PROPUNERE COMISIE LAUDATIO PENTRU ACORDAREA TITLULUI DOCTOR
HONORIS CAUSA**

Doamnei Ana Blandiana, Președinte Fundația Academia Civică

<p>Președinte (de regulă rectorul sau decanul facultății care susține propunerea):</p> <p>Prof. univ.dr. Marilen PIRTEA</p> <p>Membrii (5-7 membrii cu titlul didactic de profesor):</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Prof. univ. dr. DANIEL VIGHI (UVT Timișoara) 2. Prof. univ. dr. LIVIU PAPADIMA (Prorector Universitatea din București) 3. Prof.univ.dr. BRUNO MAZZONI (Universita degli Studi di Pisa, Italia) 4. Conf.univ.dr. SMARANDA VULTUR (UVT Timișoara) 5. Conf. Univ. Dr. VIOREL MARINEASA (UVT Timișoara)
--

AVIZE

<p>APROBAT</p> <p>În Ședința Consiliului Facultății de Litere, Istorie și Teologie</p>	<p>DECAN,</p> <p>Conf.univ.dr. Dana PERCEC,</p>
--	--

APROBAT /RESPINS

În Ședința Senatului

din data 02.10.2014

Președinte Senat,

Prof.univ.dr. Alexandru BUGLEA

CURRICULUM VITAE

BLANDIANA Ana (pseud. Otiliei Valeria Coman), n. 25 mart. 1942, Timișoara. Poetă și prozatoare. Fiica lui Gheorghe Coman, preot, și a Otiliei (n. Diacu), originară dintr-o familie de țărani din com. Blandiana (jud. Alba). Soția lui Romulus Rusan*. Liceul la Oradea (1955-1959); Facultatea de Filologie a Univ. din Cluj-Napoca (1962-1967). Redactor la *Viața studentescă* și *Amfiteatru* (1968-1974); bibliotecară la Institutul de Arte Plastice „N. Grigorescu” din București (1975-1977); redactor la Uniunea Scriitorilor (1977-1979). În 1973-1974, bursă de studii în cadrul Programului Scriitoricesc Internațional al Univ. din Yowa City (SUA). Debut în *Cravata roșie* (1954), reînnoit în *Tribuna* (1959). Absentă din pag. rev. literare între 1960 și 1963, având interdicție de publicare, reintră în publicistică în 1964, la *Contemporanul*, unde deține ani de zile rubrici permanente: „Antijurnal”, „Correspondențe”; trece la *România literară*, cu rubrica „Atlas”. Debut editorial cu placheta *Persoana întâia plural* (1964). Se impune printre poezii cei mai reprezentativi ai epocii, cu vol. *Călcâiul vulnerabil* (1966) și *A treia taină* (1969), caracteristice spiritului generației căreia îi aparține, prin meditația asupra condiției etice a omului situat în fața unor opțiuni decisive. Acestei poezii a tensiunii între puritatea ideală, dublată de o luciditate neconcesivă, și precaritatea condiției biologice, îi urmează, prin vol. *Octombrie, noiembrie, decembrie* (1972), *Somnul din somn* (1977) și *Ochiul de greier* (1981) sau *Ora de nisip* (1983), *Stea de pradă* (1985), un lirism al calmei împăcări, al melancoliei regăsirii ritmurilor elementare ale existenței peste care se insinuează însă, mai ales în *Stea de pradă*, o acută stare de neliniște. **B.** abordează cu o surprinzătoare maturitate compozițională și stilistică proza fantastică (*Cele patru anotimpuri*, 1977) și nuvela parabolică, cu adresă etico-politică manifestă (*Proiecte de trecut*, 1982). Culegerile *Calitatea de martor* (1970), *Eu scriu, tu scrii, el, ea scrie* (1976), *Cea mai frumoasă dintre lumile posibile* (1978), *Coridoare de oglinzi* (1984), *Autoportret cu palimpsest* (1986) adună tablete, eseuri, însemnări de călătorie. Versuri pentru copii în vol. *Întâmplări din grădina mea* (1980), *Alte întâmplări din grădina mea* (1983) și *Întâmplări de pe strada mea* (1988). În colab. cu Romulus Rusan*, a publicat vol. de interviuri cu personalități ale culturii românești, *Convorbiri subiective* (1972) și *O discuție la Masa Tăcerii* (1977). Un ciclu de poeme din rev. *Amfiteatru* (1985) declanșează conflictul cu oficialitatea, acutizat în 1988 prin versurile din vol. *Întâmplări*

culegere antologică de *Poezii*, cu o pref. de E. Simion*. Premiul Uniunii Scriitorilor (1969; 1980); Premiul „M. Eminescu” al Acad. (1970); Premiul Asoc. Scriitorilor din București (1982); Premiul internațional „Herder” (1982).

Primele poeme semnate de **B.** atrăgeau atenția prin „jubilația intensă a descoperirii lumii” (N. Manolescu*): structura discursivă încorporează senzațiile cele mai fruste, gesticulația, nu lipsită de retorism, se voia de amplitudine cosmică, un spirit fremătător dinamiza „tinerețea curată”, însetată de comuniunea cu elementele. Ecourilor evidente din *Poemele luminii* ale lui Lucian Blaga* li se grevează un foarte specific „sentiment al generației”, comun multor poeți care au debutat după N. Labiș*: aliaj de candoare copilărească și luciditate matură a conștiinței, această nouă sensibilitate marchează și *Persoana întâia plural* (1964), schițând, dincolo de „reportajele lirice” sau poeziile pe temă dată, câteva constante particulare viziunii în curs de constituire. Aceasta se anunță încă de pe acum ca fiind întemeiată pe o intensă aspirație spre puritate, susținută de o severă cenzură interioară și pe conflictul dintre o asemenea aspirație și formele de degradare ale existenței individuale și sociale. Volumele imediat următoare, *Călcâiul vulnerabil* (1966) și *A treia taină* (1969), sunt construite în esență tocmai pe acest conflict. Eul poetic se definește, în primul rând, drept conștiință ordonatoare a sensurilor lumii, instaurând în același timp o limpede și strictă geometrie a sentimentelor: spațiu al unității și integrității ființei, cucerit cu dificultate, apărat cu dificultate, dând măsura capacității omului de a crea și conserva „punctul de sprijin” pentru și în univers. Specificul acestei viziuni va fi decis, așadar, de permanenta opoziție între o lume liberă de conștiință, „iresponsabilă”, și acea geometrie austeră, vizată de imperativele conștiinței. Luând act de destinul său trasat în afara oricăror concesiilor de natură morală, poetul și-l va asuma cu un anumit orgoliu, acționând în direcția fixată, reprimându-și orice tentație turbulentă: el devine parcă însăși vocea destinului, substituit nenumăratelor voci ale dezordinii universale; de aici, acel aer impersonal al rostirii înghețate în forme limpezi, corespunzătoare regimului ascetic al spiritului, masca inflexibilă de erou tragic, pornit în căutarea „tonurilor clare” într-o lume pândită și coruptă adesea de compromisul etic. Dacă existența etică, deși nu lipsită de patos, rămânea oarecum exterioară și mecanică în volumul de debut, ea este în aceste cărți expresia unei confruntări dramatice cu lumea: o voce de om singur și având conștiința solitudinii sale își apără spațiul de „absurdă” puritate în raport cu „logica”

ineluctabilă a realului. Știind că „E marea lege a maculării / tributul pentru a trăi”, între „drama de-a muri de alb” și „moartea de-a învinge totuși” prin angajarea în fluxul inert al vieții, poeta n-o poate alege decât pe cea dintâi. Un text precum *Din auster și din naivitate (Călcâiul vulnerabil)* dezvoltă magistral termenii acestei ecuații lirice. Abandonarea de către tânărul Racine a simbolicului Port Royal are semnificația unei intrări în istorie, în lumea „marii treceri”. Cealaltă fusese un spațiu de „auster și naivitate”, atribute calificând o conștiință candidă, însă fascinată de absolut. „Severa poartă neagră-a mănăstirii” va obseda mereu ființa celui plecat, constituind un model peren de existență și un ideal argument în confruntarea cu realul: existență etern marcată de remușcare, cenzurându-se mereu prin visul ascezei și supunând universul trăit unor probe de puritate corespondentă. Acesta este sensul „intoleranței” despre care se vorbește altundeva, ca și al nostalgiei îndepărtatelor zile „când lumea o-mpărțeam în buni și răi”. „Călcâiul vulnerabil” devine astfel un simbol al receptivității, paradoxal intolerantă și exclusivistă. Cu timpul (încă în *A treia taină*), în relația eu-univers apar elemente și nuanțe noi: își face loc un fel de oboseală a angajării, a implicării eului în drama cunoașterii înțeleasă ca asceză și retragerea treptată de pe scena tragică într-o penumbră de contemplație melancolică. Predomină acum elegia sterilității, ca expresie a ineficienței modelului de existență propus anterior și ca reflex al acelei „oboseli” a conștiinței umane limitate, secătuită de distrugătoarea obsesie a absolutului. Câteva concentrate parabile traduc un sentiment al „căderii” – nou „paradis în destrămare”, semnificând însă o cădere de tensiune a conștiinței, incapacitatea concentrării spirituale ce asigurase altădată riguroasa geometrie a „spațiului eleat” (M. Martin*). „Din ce în ce mai muritoare”, ființa se simte din nou cercetată de marile întrebări, dar caută un posibil spațiu al eliberării de tensiunea cunoașterii. Noile poeme, cele din *Octombrie, noiembrie, decembrie* (1972), *Somnul din somn* (1977) sau *Ochiul de greier* (1981), evidențiază tocmai această umanizare a vocii, domolirea orgoliului intransigent. Fugind de sub „soarele nerușinat” ce dezvăluie „neroadă furie a creșterii”, poeta imaginează un teritoriu umbros și calm, în care „firul nopții dă colț și crește pur”, iar „mirii unei lumi crepusculare” se pierd în natura primară. Elegia cunoașterii și a purificării se echivalează discret și generos cu o poezie a suavei palpări a materiei, luminii glaciale a „tonurilor clare” i se substituie „lumina moale, lumina bună” ori „bezna tandră”, într-un univers somnolent ce învăluie

ființa și îi calmează mișcările sufletești. Ritualul ascetic inițial, dominat de vocea imperativă (multe poeme aveau atunci un aer sentențios), se transformă într-un alt ritual, a cărui desfășurare e decisă de supunerea la ritmurile eterne ale naturii. Discursul liric rămâne însă în permanență de o mare simplitate, aproape lipsit de metafore. În *Stea de pradă* (1985) înregistrăm însă o „accentuare a unor latențe dramatice” fără precedent. „Stranie este acum violența percepției poetice și a corespondențelor: lumina orbitoare devine, astfel, în poezia *La celălalt capăt* un semn thanatic și, în general, senzualității difuze de altădată îi corespunde acum o copleșire, dusă până la limita insuportabilului, a simțurilor: ipostaza «muțeniei», «orbirii», «surzeniei» apare insinuant, dar insistent, și la fel «spaima» (*Gemenii*)” (M. Papahagi*). Remarcabilă este și proza fantastică din *Cele patru anotimpuri* (1977) și *Proiecte de trecut* (1982). Afirmând că „fantasticul nu e opus realului, este doar o înfățișare mai plină de semnificații a acestuia”, **B.** propune o viziune în care faptul insolit apare ca prelungire a unei puternice tensiuni spiritual-afective, constituită în factor perturbator al „realului”. „Anotimpurile” sunt ale sensibilității exacerbate, oscilând între „irepresibila ferveare vitală” (G. Dimisianu*) și angoasa stingerii și stagnării. Prozatoarea excelează în sugestia unor trăiri ambigue, în care senzualitatea contactului cu natura germinativă și năzuința spre puritate se conjugă cu sentimentul descompunerii universale (*Capela cu fluturi*, *Orașul topit*). O amplificare a registrului tematic și stilistic, cu deschideri spre istoric și social, aduce volumul *Proiecte de trecut*. Subtila exploatare a echivocului real-imaginar (oniric), a rupturilor din ordinea firească a evenimentelor, a jocului între realitate și ficțiune înscrie și aceste proze printre reușitele certe ale genului (îndeosebi *Zburătoare de consum*, *Biserica fantomă*, *Reportaj*, *Proiecte de trecut*). „Tabletele” săptămânale, având caracterul unor file de jurnal, instantanee, impresii de călătorie, note de lectură etc., adunate în volumele *Coridoare de oglinzi* (1984) și *Autoportret cu palimpsest* (1986), pun încă o dată în evidență disponibilitatea lirică a poetei și expresivitatea argheziană a formulei publicistice. Percutante, atacând curajos teme ale actualității (mai ales sub aspectul lor etic), foiletoanele introduc adesea cititorul și în laboratorul de creație al scriitoarei.

OPERA: *Persoana întâia plural*, pref. de N. Manolescu, București, 1964; *Călcâiul vulnerabil*, București, 1966; *A treia taină*, București, 1969; *Cincizeci de poeme*, București, 1970; *Calitatea de martor*, București, 1970; *Octombrie, noiembrie, decembrie*,

București, 1972; *Convorbiri subiective*, în colab. cu R. Rusan, București, 1972; *Poezii*, București, 1974; *Eu scriu, tu scrii, el, ea scrie*, București, 1976; *Somnul din somn*, București, 1977; *Cele patru anotimpuri*, București, 1977; *O discuție la Masa Tăcerii*, în colab. cu R. Rusan, București, 1977; *Cea mai frumoasă dintre lumile posibile*, București, 1978; *Întâmplări din grădina mea*, București, 1980; *Ochiul de greier*, București, 1981; *Proiecte de trecut*, București, 1982; *Alte întâmplări din grădina mea*, București, 1983; *Ora de nisip*, București, 1983; *Coridoare de oglinzi*, București, 1984; *Stea de pradă*, București, 1985; *Autoportret cu palimpsest*, București, 1986; *Orașe de silabe*, București, 1987; *Întâmplări de pe strada mea*, București, 1988; *Poezii*, București, 1989, *Soarele de apoi*, 2000.

În prezent, este președintele Fundației Academia Civică, sub egida căreia funcționează Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței, central Internațional de Studii asupra Comunismului și Muzeul de la Sighet

RECOMANDARE

Subsemnata, Conf. Dr. Dana Percec, Decanul Facultății de Litere, Istorie și Teologie, susțin candidatura doamnei Ana Blandiana pentru obținerea distincției Doctor Honoris Causa Litterarum Humaniorum din partea Universității de Vest din Timișoara în anul 2014.

Ana Blandiana este o figură marcantă atât în literatura română contemporană, cât și în viața publică, politică și civică a României de după 1989. Pe plan literar, recunoașterea a venit rapid, imediat după debutul răsunător din anii 1960, când publică prima sa carte de versuri, *Persoana întâia plural*. Este laureată a numeroase premii literare: Premiul pentru Poezie al Uniunii Scriitorilor, 1969, Premiul pentru Poezie al Academiei Române, 1970, București, Premiul pentru Proză al Asociației Scriitorilor din București, Premiul Internațional Herder, Viena, 1982, Premiul "Opera omnia", 1994, Premiul Național de Poezie, 1997, Premiul pentru Poezie al Uniunii Scriitorilor, 2000 etc.. Cărțile de poezie care îi apar la fiecare doi-trei ani (și care i se și traduc în străinătate), numeroasele articole de critică literară care i se consacră, activitatea publicistică desfășurată cu o inepuizabilă fervoare intelectuală (rubrica sa Atlas din *România literară* devine un eveniment săptămânal), călătoriile întreprinse în străinătate (începând cu o bursă de studii de șase luni în SUA în 1973-1974), siguranța cu care debutează în proză (*Cele patru anotimpuri*, 1977), înalta ținută păstrată în diverse împrejurări publice, îi conferă Anei Blandiana un prestigiu ieșit din comun. În anii 80, se remarcă prin scrierile cu caracter satiric, care o așează de partea disidenței intelectuale românești. Valul revoluției din decembrie 1989 o aduce în echipa eterogenă de conducere a țării, Consiliul

Național al Frontului Salvării Naționale. Apoi Ana Blandiana părăsește gruparea, înființând Alianța Civică, la care aderă o mare parte din societatea civilă românească. Împreună cu soțul ei, Romulus Rusan, înființează Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței, apoi conduce PEN Clubul Român. Are o contribuție decisivă la impunerea ca om politic a lui Emil Constantinescu, președinte al României în perioada 1996-2000, dar nu se sfiște să-i critice lipsa de fermitate în promovarea valorilor democrației. Volumul de versuri *Soarele de apoi*, publicat în 2000, dovedește că Ana Blandiana a rămas înainte de toate o poetă, chiar dacă, animată de sentimentul răspunderii față de ce se întâmplă în țara ei, este atât de implicată în viața politică.

În prezent, este președintele Fundației Academia Civică, sub egida căreia funcționează Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței, central Internațional de Studii asupra Comunismului și Muzeul de la Sighet. Este o figură emblematică în spațiul public românesc, asociată cu Revoluția din decembrie 1989 și lupta împotriva comunismului, pentru promovarea valorilor democrației autentice. Acordarea titlului de DHC Anei Blandiana la UVT va însemna legarea numelui universității noastre de valorile cele mai profunde coagulate în jurul Revoluției anticomuniste. Primirea Anei Blandiana în comunitatea academică timișoreană în mod simbolic în luna decembrie, chiar în preajma aniversării unui sfert de veac care s-a scurs de la acele zile însângerate dar înălțătoare, este cum nu se poate mai oportună.

Timișoara, 18.09.2014

Decan,

Conf. univ. Dr. DANA PERCEC

RECOMANDARE ANA BLANDIANA

Una dintre vocile cele mai importante ale liricii românești moderne, Ana Blandiana reprezintă pentru spațiul cultural contemporan o legătură organică cu tradiția literară românească. Studiată în manualele școlare și în cursurile universitare, literatura Anei Blandiana reprezintă un punct de reper incontestabil în canonul literar românesc. Lirica sa, tradusă în mai toate limbile importante ale lumii, atestă în același timp dimensiunea universală a operei scriitoarei.

Dar, dincolo de toate acestea, Ana Blandiana reprezintă unul dintre reperatele morale ale culturii române. Una dintre puținele voci ridicate împotriva mizeriei vieții și lipsei de libertate din anii finali ai dictaturii comuniste, scriitoarea se va implica activ în anii de după decembrie 1989 în construcția unor instituții necesare unei societăți deschise și democratice. Împlicarea sa în construcția unei platforme politice dedicată principiilor democratice a avut o influență importantă atât asupra societății civile românești, cât și asupra climatului politic național. De asemenea, inițiativa de a crea de la zero o instituție care să recupereze memoria destinelor tragice sfârșite de convulsiile istoriei ultimei jumătăți de secol XX (*Academia Civică* sub egida căreia funcționează atât *Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței de la Sighet*, cât și *Centrul Internațional de Studii asupra Comunismului*) constituie un act de curaj civic necesar reconcilierii societății românești cu trecutul său traumatic.

Faptul că Universitatea de Vest din Timișoara intenționează să îi acorde Anei Blandiana titlul de Doctor Honoris Causa în preajma sărbătoririi a două decenii și jumătate de la momentul regăsirii libertății de către societatea românească ar însemna nu numai un act de recunoaștere a importanței scriitoarei pentru cultura română, ci și un moment de asumare de către Universitatea noastră a unui set de principii civice necesare: democrație, apărarea libertăților individuale, spiritul civic activ, implicarea în societate, recuperarea memoriei. Ar fi o refacere simbolică a legăturilor cu moralitatea, în sensul civic al cuvântului, atât de necesară ca dublu al prestigiului academic.

Lect. Univ. Dr. Dumitru Tucan,
Prodecanul Facultății de Litere, Istorie și Teologie

RECOMANDARE

Personalitate marcantă a culturii naționale, scriitoarea Ana Blandiana este legată de Timișoara și de istoria acesteia prin naștere, prin destinul dramatic al tatălui poetei, preotul Gheorgeh Coman, el însuși un oponent al fostei dictaturi. Prin întreaga ei activitate scriitoricească, poetă, prozatoare și ziaristă, Ana Blandiana a fost, înainte de orice, un om al cetății implicat în destinul politic și cultural național. Cu atât mai mult, după revoluția din 1989, scriitoarea a devenit un simbol al demnității spirituale și literare, un reper al conștiințelor democratice. Pe lângă bogata activitate literară, Ana Blandiana s-a implicat în proiecte mari civice cu temeuri de pedagogie a poporului, asemenea marilor scriitori români pașoptiști. Credința Anei Blandiana în valorile etice și în principiile democrației s-a materializat în prima mare mișcare cultural-civică de amploare națională din deceniul nouă prin apariția Alianței Civice. Aceasta a fost mai apoi urmată de Academia Civică – un for de dezbateri publice despre sistemul totalitarist comunist din România la care au participat, de-a lungul anilor, importanți istorici, scriitori, oameni de cultură și din știință interesați de istoria țării și de destinul ei de după cel de-al doilea război mondial.

O realizare cu totul remarcabilă a poetei, secondată în permanență de soțul domniei sale, scriitorul Romulus Rusan, a fost impunătorul Memorial de la Sighet – un muzeu al ororii dictaturii susținut de foruri europene, cu manifestări precum edițiile de tradiție ale Școlilor de vară despre istoria comunismului la care au participat mari istorici, mari dizidenți și mari oameni de cultură, foști deținuți politici. Printre ei nume de anvergură internațională precum Stephane Courtois, autorul Cărții negre a comunismului de răsunet internațional. Aș adăuga la excepționala realizare a Memorialului de la Sighet – un muzeu al terorii printre cele mai bune din fosta Europă Centrală și de Est aflată decenii sub dominație sovietică – și seria de editări de studii, de monografii și destine de oameni politici, de personalități culturale încarcerate. De la istoriografia clasică până la cercetările moderne de istorie a mentalităților sau de istorie orală, editura Academiei civice a oferit culturii românești instrumente de lucru indispensabile unei administrări a memoriei trecutului în slujba apărării democrației și a libertății de conștiință.

Aș adăuga aici și valoarea de simbol excepțional a acordării titlului de doctor Honoris Causa în orașul revoluției române la un sfert de veac unei fiice a urbei noastre, ceea ce plasează Universitatea de Vest alături de instituțiile ferm ancorate în dimensiunea europeană și democratică a culturii și educației.

Profesor univ. dr. Daniel Vighi

Facultatea de litere, teologie și istorie a Universității de Vest Timișoara